

Ceva de arătat, nu de declarat

Vineri, 28 iulie 2017 - Gili Cârstea

Când a convocat poporul la Sinai pentru darea Legii, Domnul dorea să încheie cu ei legământul cel veșnic, pe temelia scopului Său etern.

Prezentarea Legii prin cele zece porunci era o descriere sumară a neprihănirii, o transcriere a caracterului lui Dumnezeu pentru puterea lor de înțelegere. Se putea face printr-un susur blând, dar au fost fulgere, tunete și cutremur, potrivite cu starea mentală și spirituală a unui popor venit dintr-o sclavie de 400 de ani.

Îngroziți, ei au cerut un intermediar, un mijlocitor, sperând să fie Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Ex 20:19). Și au promis ceva: „Vom face tot ce a zis Domnul!”

Evident că nu au făcut tot ce a zis Domnul, iar Domnul știa foarte bine că ei nu pot face. Legea nu era decât „un îndrumător spre Hristos,” adică omenescul unit cu divinul. Un indicator – pentru omenirea deconectată de la sursa vieții – spre scopul etern al lui Dumnezeu: Neprihănire prin unirea omenescului cu divinul.

Ei au sperat că vor ajunge la neprihănire prin păzirea legii. Nu știau că în inima lor este deja scrisă, „cu un priboi de fier,” legea păcatului și a morții, aflată în conflict mortal cu legea Duhului de viață.

Dar Domnul a mai mers cu ei o milă în plus pe acest drum: „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el! Astfel El va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.” Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut 18:15-18).

De ce trebuia ridicat un alt „proroc ca tine” în locul lui Moise? Ce avea Domnul de spus și nu putea spune prin Moise?

Problema era că Domnul avea ceva *de arătat*, nu *de spus*. Era nevoie de o demonstrație, nu de o declarație. O demonstrație pe care Domnul dorise să o facă prin poporul Său la Sinai, parafând cu ei legământul cel veșnic. Chiar atunci, prin ei, Domnul Și-ar fi atins obiectivul strategic cu omenirea: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Dar nu au vrut.

Tragedia aceasta s-a repetat în perioada 1844. Venise vremea pentru a doua fază a lucrării lui Hristos, dincolo de perdea. Începuse Nunta cu cei morți în Hristos, înregistrați în Cartea Vieții Mielului. Câțiva milerități curajoși L-au urmat în această nouă fază. Au fost rugați să aștepte puțin, înainte ca Nunta să se realizeze și cu ei. Era ceva de arătat, nu de spus.

Așteptând, au descoperit chivotul cu legea și multe alte adevăruri uitate de creștinismul vremii lor. Au început să le predice altora, și astfel mișcarea a crescut numeric, intelectual, doctrinal, spiritual. Uimeau lumea cu declarația că legea nu a fost pironită pe cruce, că ea este temelia guvernării divine și niciun călcător al ei nu va moșteni Noul Pământ. Ei aveau ceva de spus, nimic de arătat.

Nu au înțeles că această platformă corectă poate fi și trambulina care îi va lansa pe calea împăraților lui Israel, departe de calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Exact așa s-a întâmplat.

În loc să vadă păzirea legii ca rezultat al încheierii noului legământ – „voi scrie poruncile Mele în mintea și inima lor” – au văzut-o ca primă condiție pentru primirea legământului.

De aici s-a ajuns la aberanta situație actuală în credința și practica adventistă: Dacă vrei să primești noul legământ, nunta, unirea dintre uman și divin, trebuie să păzești poruncile. Adică se poate să păzești poruncile mai înainte ca ele să fie scrise de Dumnezeu în minte și inimă. Mai precis, poți trăi în neprihănire și fără să fii părtaș de natură divină.

Nimic nu poate fi mai satanic decât atât. Cu așa ceva i-a păcălit Satana pe îngeri în cer, cu așa ceva i-a păcălit pe primii părinți în Eden, cu așa ceva îi păcălește pe credincioșii vremii noastre: „Nu aveți nevoie de o lege scrisă în minte, toți sunteți sfinți și nu puteți greși. Legea asta este o piedică în calea evoluției infinite către divinitate; o acceptați în voi și rămâneți sclavi toată viața.”

Ca garant al căii consacrate, Hristos declară cât se poate de clar că fără legea Duhului de viață locuind în templul inimii nu există păzirea legii. „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Profeții lui Baal declară că se poate trăi fără păcat și înainte ca unirea aceasta să se realizeze, că se poate păzi legea și sub domnia legii păcatului și a morții. Ei se prefac în slujitori ai neprihănirii (2 Cor 11:14-15), o neprihănire obținută ocolind Nunta, o neprihănire bazată pe, și confirmată de, simțuri și evaluările unei minți despărțite de Dumnezeu. Înhamă pe oameni la o performanță pe care nimeni nu a obținut-o vreodată, în cer sau pe pământ. De la serafimul luminos și sfânt până la om, inclusiv Hristos, nimeni nu a demonstrat că se poate trăi în neprihănire fără unirea cu divinul. Istoria a demonstrat acest lucru fără niciun dubiu.

Și ce vedem astăzi?

Cei mai informați și destupați oameni de pe planetă, cei mai onorați de Dumnezeu cu lumină și adevăr, s-au prins în acest joc diabolic de a demonstra că se poate păzi legea lui Dumnezeu mai înainte ca ea să fie scrisă în inimă.

Nu poate exista o sfidare mai grosolană a lui Hristos decât aceasta. Realmente o răstignire a Lui, ca la Minneapolis. Dispreț total față de o viață de chin și suferință trăită tocmai ca să ne convingă că nu se poate păzi legea fără „Tatăl care locuiește în Mine.”

Aceasta înseamnă anti-hrist. Eroi moderni, care pretind că se poate ceea ce Hristos nu a putut.

Pretind, că de demonstrat nu a demonstrat niciunul dintre ei. Păsări necurate și urâte, îngrozite că se va face lumină în lugubra lor coșmelie globală, Babilonul cel mare.

Din această perspectivă, avertismentul următor capătă noi și fascinante conotații: „Drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Culoarea aceasta, care omoară solia îngerului al treilea, este respingerea definiției divine despre rolul îngerului al treilea: „Arată calea în Sfânta Sfințelor,” unde Hristos produce o nouă familie umană, oameni părtași de natură divină.

Dumnezeu are ceva *de arătat*, nu *de declarat*.